

TGF - Juleaftensdag 2017 – Lyset skinner i mørket

Der er noget fascinerende ved løfter!

I en tid, hvor den generelle dannelse i vores samfund er på retur, hvor historieløsheden har bredt sig, så vi som samfund har svært ved at huske de dyre erfaringer fra fortiden og vores skiftende regeringer derfor tager kortsigtede beslutninger i vores land, hvor tålmodighed og tilbageholdenhed er blevet erstattet af et "lige nu og her" samfund, hvor alt er midlertidigt, uanset om det er jobs, parforhold eller grundlæggende værdier... så er det svært at forestille sig noget, som står fast, noget som strækker sig langt ud over en enkelt generation eller epoke... noget som kan have evighedsværdi.

Derfor er det så grundlæggende vigtigt, at vi fejrer denne dag – juleaftensdag, som er indfrielsen af det største løfte i menneskehedens historie, omdrejningspunktet for hele vores selvforståelse og identitet som mennesker.

Juleaftensdag er begyndelsen på en helt afgørende fase i menneskehedens historie, hvor Gud på en dramatisk og enestående måde indfrier sit kærlige løfte til os: At forene det himmelske og det jordiske bånd mellem Gud og mennesker.

Vejen til at indfri dette løfte kom med en stor pris. At Gud både måtte dømmes verden fordi han er hellig og retfærdig og derefter valgte at tage denne verdens dom på sig selv, fordi han også er barmhjertig og nådig, er svært at gribe for vores menneskelige sind.

For de som fik lov til at følge dette udfolde sig helt tæt på, var det både fantastisk, fascinerende, forfærdeligt og uforståeligt, alt efter om de var med ved Jesu fødsel og så engleskaren synge, eller mens han underviste og gjorde mirakler og så mennesker blive forvandlet eller stod ved korset og var vidne til at Jesus på den mest uhyrlige måde døde for dig og mig eller var med på Oliebjerget, da han tog tilbage til himlen.

33 år ændrede grundlæggende ved menneskehedens historie, ikke bare for de fromme jøder på Jesu tid, men for alle folkeslag til alle tider, indtil Jesus kommer igen... for det er endnu et løfte, som Gud vil indfri.

Nu er vi her i dag! Vores fornemmelse for tid er så meget anderledes end Guds. Vi lever i hverdagens krav og har i dag vores sind og tanker fyldt af juleænder, julegaver og julehygge og har svært ved at stoppe op længe nok til at vi kan mærke julefreden sænke sig over vores hjerter, sind og tanker.

Og så har vi brug for at blive mindet om julens vigtige budskab. Et budskab som har været på vej i århundreder før det skete... Guds løfter, om der en dag ville blive født en Messias, en frelser, som ville frelse verden og vise os vejen tilbage til Gud. En frelser som ville lyse op i verden og tænde håbets lys i menneskers hjerter, en frelser som ville sætte vores hjerter i brand, genforene os med vores skaber og give os evigt liv.

Det skrev profeten Esajas om 700 år før det skete:
"Det folk, der vandrer i mørket, skal se et stort lys, lyset skinner for dem, der bor i mørkets land... for et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds

Fader, Freds Fyrste. Stort er herredømmet, freden uden ophør over Davids trone og over hans rige, så han kan grundfæste det og understøtte det med ret og retfærdighed fra nu af og til evig tid. (Es 9,1-6a)

Det sagde Englen til Josef få måneder før Jesus blev født:
”Frygt ikke! Maria skal føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus; for han skal frelse sit folk fra deres synder.« Alt dette skete, for at det skulle opfyldes, som Herren har talt ved profeten, der siger: »Se, jomfruen skal blive med barn og føde en søn, og de skal give ham navnet Immanuel« – det betyder: Gud med os.” (Matt 1, 18-25)

Løftet gælder for dig og mig i dag, som det står så smukt i Johannes evangeliet:
”v9 Lyset, det sande lys, som oplyser ethvert menneske, var ved at komme til verden. v10 Han var i verden, og verden var blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke. v11 Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham. v12 Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn...” (Johs 1,9-12)

At tage imod Guds invitation, er den bedste gave som vi mennesker kan få i dette liv. Og vælger vi at pakke den ud og lade den forme vores liv, vores hjerte, vores værdier og vores dagligdag, så vil vi også være med til at lyse op i vores omgivelser, fordi Guds kærlighed virker i os.

Hvordan det kan se ud i praksis, har Frans af Assisi beskrevet så smukt i en af sine bønner:
Herre, gør mig til redskab for din fred.

*Lad mig bringe kærlighed,
hvor hadet råder.
Lad mig bringe tilgivelse,
hvor uret er begået.
Lad mig skabe enighed,
hvor uenighed råder.
Lad mig bringe tro,
hvor tvivlen råder.
Lad mig bringe glæde,
hvor sorg og bedrøvelse råder.
Lad mig ikke så meget søge
at blive trøstet
som at trøste.
Ikke så meget at blive forstået
som at forstå.
Ikke så meget at blive elsket
som at elske.
For det er ved at give,
at man får.
Det er ved at glemme sig selv,
at man finder sig selv.
Det er ved at tilgive andre,
at man får tilgivelse.
Det er ved at dø,
at man opstår til evigt liv.*

Vores tid har brug for mennesker, som vælger kærlighedens vej, som tør gå i Jesu fodspor og være et lys i verden.
Sagt på en sød måde af en ung pige i en bøn:
”Gør de onde mennesker gode og de gode mennesker venlige!”

Lad os bede sammen!

EKSTRA – OM GUDS LØFTER

Min kære mormor

Forleden fortalte min kære mor mig en historie, som gav mig kuldegysninger op og ned af ryggen. En historie, som fik min kærlighed til Gud til at vokse endnu mere.

Jeg er vokset op i en familie med min far og min mor og 3 efterhånden skønne storesøstre. Min mor er vokset op i en familie, hvor troen på Gud har været i centrum, hvor glæden over Bibelens mange fortællinger fyldte samtalerne ved spisebordet. Og sådan har det været i over 10 generationer helt tilbage til 1700 tallet.

Min kære mormor var en klog og fascinerende kvinde. Hun elskede at læse og studere Bibelen og hun elskede at diskutere alt hvad der stod i denne mærkelige bog med sine forældre, fætre og kusiner og sin mand, der var landmand, men som i virkeligheden hellere ville være missionær.

På et tidspunkt flyttede hun fra Sønderjylland til Karlslunde, hvor jeg voksede op. De første 3 år – mens min far byggede et hus til hende – boede hun hos os. Hun var den, der introducerede mig til kristendommen og troen på Gud.

Jeg kan se hende for mig i dag helt tydeligt. Hun sad tit på sit værelse i sin blomstrede kjole, med sit hårnede over sit grå hår, under sit uldtæppe med sin bibel med gotiske bogstaver åben og radioen tændt på en kristen tysk kanal, hvor hun lyttede til den tyske teolog og frihedkæmper Dietrich Bonhoeferes mange taler, som blev genudsendt igen og igen. Helt fra hun var ung havde hun fulgt ham i hans kamp mod nazisternes rædselsregime, indtil den 9. April 1945, hvor han blev hængt i

en koncentrationslejr, udryddet på grund af sine klare kristne holdninger. Det var en dag, som min mormor aldrig glemte.

Min mormor var en kvinde, som stolede på Gud. Hun havde set Guds hånd igennem hele sit liv og hun havde læst hvert eneste løfte i Bibelen om alt det, som Gud havde lovet. Hun var meget optaget af hvem Gud var og det billede, som Bibelen gav hende af Gud. Hun brugte timer på at studere alle de løfter om fremtiden, som Bibelen er så fyldt af.

Staten Israel bliver til

En af hendes største oplevelser var dannelsen af staten Israel. Bibelen fortalte, at en dag ville landet Israel genopstå. Og israelere fra hele verden ville komme flyvende tilbage til Israel på "store fugle". Hvordan det skulle gå til var helt umuligt for hende at forstå, da hun som en ung pige i begyndelsen af 1900 tallet, spurgte sin familie om dette. Ingen i Gåskær kunne svare på dette. Men mange år senere, da 2. Verdenskrig sluttede, blev Israel oprettet. Året var 1948. Og jøder fra alle mulige lande blev fløjet til Israel i store ruteflyvere.

Pludselig gav det hele mening. Gud holdt hvad han havde lovet. Og min mormor fik lov til at opleve det. Guds store plan for denne verden var i fuld gang med at gå i opfyldelse.

25 år senere – i 1973 - fløj min far, som var luftkaptajn i SAS hen over Israel. Han kaldte min mor hen til cockpittet over højttaler anlægget. Og da de fløj hen over Jerusalem sagde han: Her ser du, hvad din mor snakkede om. Dette er staten Israel, som din mor sagde en dag ville blive dannet, for det havde Gud lovet. Det stod der i Bibelen. Nu kan du se Israel med dine egne øjne. Det får en til at tænke.